

Пролет в манастир „Седемте престола”

И .....ето ни отново. Група ентузиастични с раници на гърба слизаме на гара Бов. Съществува романтична легенда, че селището е създадено преди 800 години от френски рицар, пленен от Цар Калоян. Тръгваме по пътя нагоре и скоро навлизаме в гората. Стара планина ни очаква. Времето е приятно, топло, слънчево, пролетно. Пожълтели меки листа са постлани по цялата пътека пред нас. А тук скоро всичко ще е зелено. Очакване за пролет витае във въздуха. Пътеката се вие покрай малката река Габровница. Шума на забързаната река се слива със звуците на гората и с полъха на вятъра. По пътеката срещаме дъждовник, който с бавни стъпки продължава по своя път. Неусетно стигаме до Вазовата къща в изоставената вече махала Данговци. През лятото на 1918 година Иван Вазов е отседнал в къщата на Дядо Спас и Баба Божана. Народната памет е запазила този спомен. Една паметна плоча на къщата днес напомня, че вървим по стъпките на Вазов. Поемаме си дъх, отпиваме вода и продължаваме по пътя към крайната ни цел - Осеновлашкият манастир "Успение Богородично", по-известен като "Седемте престола".

Изкачваме се по билото на планината. Слънцето продължава да се усмихва от небето и под неговия поглед продължаваме да вървим напред. След една малка гора достигаме до хижа Тръстена. Тя се намира сред поле пълно с малинови храсти. Толкова много малинови храсти не бях виждал никога преди. Сядаме за обед на пейките отвън. Хижарката ни предлага да опитаме малиново вино. Ахаааа, значи това е била целта на всички тези редове малини!!! Как не се досетих веднага?!? В интерес на истината виното е доста добро. Сладко и пивко. Но....не трябва да прекаляваме. Предстоят ни още няколко часа преход до манастира. Малко след хижата отново навлизаме в гората. Постепенно около тясната пътека се появяват снежни преспи. След няколко минути снегът отстъпва и се превръща в тънки поточета и локви. Достигаме един завой и пред погледа се разкрива невероятна панорама към връх Козница (1636 метра). До нас има стара сграда. Полуразрушена постройка от кирпич и тухли с каменни основи. А някога това е било училище. Едва ли е случайно избрано мястото, където е построено. Училището се вижда отдалеч. С колко ли любов местните балканджии са построили тази сграда точно тук? С колко любов децата от съседните махали са вървели по стръмните пътеки за да учат? Едва ли са били лоши ученици. Не може да си лош ученик, когато всеки ден ходиш по 2-3 часа до училище и после обратно. А днес...стаите са празни. Няма и следа от детска глъч. А някога, някога...вероятно до преди 50-60 години тук са живели хора. Обичали са се. Работили са. Отглеждали са своите деца. Безвъзвратно отминало минало.....Пътеката продължава надолу по стръмния склон. В долината се вижда шосе. Близко до поредната рекичка виждаме усмихнат цъфнал кукуряк. Това е сигурен знак, че пролетта вече е дошла по тези места. Слизайки бавно, минаваме покрай махала с няколко къщи. Пресичаме малък поток и излизаме на шосето. Още няколко завоя и виждаме красивата бяла осанка на манастира.

Манастир „Седемте престола” е сгушен в полите на планината. Подобно на всички български манастири и той е построен на изключително красиво място. Има много история по тези места. Наблизо се е намирало тракийско селище. Има и останки от римска крепост. Дворът на манастира е красив и добре поддържан. Пред църквата има засадени секвои. Легендата разказва, че по времето на Петър Делян дошли седем боляри от Бесарабия и се заселили по тези места. Така възникнали селищата Осеновлак, Огоя, Оградище, Буковец, Лесков Дол, Желен и Лакатник. Манастирската църква „Рождество Пресвета Богородица“ е с уникална архитектура, не срещана никъде другаде в България. Изградена е от 7 параклиса, всеки със свой олтар. Стенописите са над сто годишни. Манастирът е бил опожаряван два пъти и отново съграждан от местното население. Паметна плоча днес напомня за избитите тук монаси през далечната

1737 година. През XIX век тук е имало и килийно училище. Вдъхновен от историята на манастира Иван Вазов е написал своето стихотворение „Клепалото бие”. А зад църквата се намира гробът на един почти забравен български писател. Неговото име е Светозар Димитров, по-известен като Змей Горянин. На паметника му разчитам следният стих :

„Душата ми копней за тишина,
сърцето ми тупти безспир за мир.
Зове ме Горда Стара планина
и сгушения в нея манастир.”

Запазвам мълчание пред паметта на този човек.....

А вечерта ни е приготвила друга изненада. Цялата група се събираме в магерницата. Сред нас има и двама мъже от Банско. Имахме възможността да усетим магията на банското мъжко пеене „на живо”. Този уникален начин на изпълнение е характерен само за банскалии и както те самите го определят прилича на тежък камбанен звън, който от векове отеква в Пирин. Всички разговори спряха, не се чуваше дори звъна на чашите. Просто стояхме и слушахме. Трудно ми е да опиша преживяното тази вечер. Дори и в момента чувам това тяхно мъжко банско пеене..... Сутринта е хладна. Слънцето се издига бавно над църквата. Започва да ръми. А трябва да тръгваме. Прогнозата за времето била за краткотрайни превалявания. Оказа се точна. Бяха поне 5-10 превалявания за по 10-15 минути ☺. Имаше всичко в тази неделя. И слънце и дъжд и вятър и малко сняг. Но най-вече преобладаваха приятните емоции и удоволствието от похода. На централна гара се разделяме отново. За да се срещнем пак там.....след две седмици.

11.03.2013г.